

לכל החומר האמור. ברצוני להתעכב רק על קטע שמאד צרם לי. בכדי לתאר את ימי ילדותו וסבילו של אביו אלעד, הנובעים מחיימישפחה מעורערים, השתמש אבני בכתיבו שנשלח לבר-שמן להתחנך בסביבה אכזרית.

האם ידוע לו שבן-שמן היא פגינה בארץ (אם לא בעולם), האם ידוע לו שילדים רבים מצאו כאן בית חם (ולא אכזר, כדב' ריו)? יכולתי להאריך ולכתוב על מקום זה עד בלי די, שהעיקר בהם היא אהבת האדם.

שרה בני-הדרור, חולון

הכוונה לא היתה לומר שבן-שמן היתה אכזרית, אלא שגורלו של נער חסר-מישפחה, עולה חדש, שנקלע לחברת-ילדים בבן-שמן (או בכל מקום אחר) הוא אכזרי. על כך — עדותו הספרותית של דן בראמונג, למשל.

כל הכבוד לנכים!

בימים אלה הסתיימה בטורונטו שבקנדה אולימפיאדת הנכים, בה הוכיחו ספורטאים ישראל את גודלתם בצבורם 32 מדליות זהב ועוד מדליות מכסף וארד — הישג גדול לכל הדיעות. כואב לי כי קיימת שתיקה של אמצעי-התיקשורת (מלבד ידיעות טלג-רפיות בכמה עיתונים) על נושא זה. האם קרנה של המדינה בשטח הספורט? האם רק לאולימפיאדת הבריאים במונטריאול יש לשלוח צוותים כדי לסקר את המיש-קים, וזה בשעה שלא היתה לנו שם כל הצלחה (מחוץ למקרים בודדים)? ביבשת אמריקה עומדים המשחקים בטורונטו ב-מרכז ההתעניינות ומרבים לשרד משם שידורים חיים, לראיין את הספורטאים ו-לכתוב עליהם כתבות רבות. לדעתי על אמצעי-התיקשורת לכפר על אי-כיסוי מש-חקי אולימפיאדת הנכים בתוכניות ובכת-בות מיוחדות. ולספורטאים הנכים אומר: כל הכבוד!

זאב צ'הנובסקי, תל-אביב

השן הכואבת של האזרח הקטן

בעיקבות מודעה שהתפרסמה בעיתונות, על פתיחת תורנות מירפאת-שיניים, פנה בעלי במוצאי-שבת ה-7 באוגוסט למירפאה שברחוב ברי-טוכבא 49, בתל-אביב. אחות הייכנית פתחה את הדלת. רק התיישבנו והיא כבר גבתה מהנוכחים הסובלים את הסכום של 75 ל"י, ואספה את תעודות-הזהות שלהם (אולי כדי להיות בטוחה שאלו באמת שיניו שמטפלים בהן).

בחדר-הטיפולם התלונן בעלי בפני הרופא על כאבי-שיניים הן בצד שמאל והן בצד ימין. אלא שהרופא ענה לו: „מה פתאום? כואב לך רק בצד ימין?“ הוא צילם במכונת-רנטגן, נתן לו זריקה וביקש להמתין. כאשר קיבל בעלי טיפול, היה זה טיפול טוב בשן אחת. נאמר לו כי את המשך הטיפול עליו לקבל אצל רופא-שיניים, היות שזו מירפאה לעזרה ראשונה בלבד. הבהרת לאחות הייכנית כי בעלי סובל מכאבים גם בצד שמאל, ואם זו מירפאה לעזרה ראשונה לשיניים,

כפי שהיא אומרת, עליהם להגיש עזרה גם לשן השנייה.

אך נעניתי בתשובה כי „אם כואבת לו גם השן השנייה, שיבוא שוב למירפאה.“ ביקשתי שלפחות יתנו לו גלולה לארגעת הכאבים. שכן, מה טעם לעזרה אם היא לא ניתנת כמלואה? או שמא היינו צריכים בגמר הטיפול בשן אחת לצאת את המיר-פאה, לשלם שוב 75 ל"י, ואז היינו מקבלים טיפול גם בשן השנייה?

לא ייתכן שיווצר בארץ מצב שבו אין פיקוח על רופא-השיניים. כחברה בקופת-חולים הכללית, תרני להציע להקים עוד מירפאות-שיניים, כי ניתנים הביקוש גדול מן הדיעו. אני בטוחה שאם יתעסקו פחות

לפני חודשים מיספר נתמנתי כמנצחה הקבוע של התיזמורת הקאמרית המוסקב-אית, ואני מביים הצגות וסירטי-טלוויזיה שם. בזמני הפנוי אני מסתובב בעולם הרחב, ומנצח פה ושם. אני מקווה כי בסתיו הקרוב תינתן לי ההזדמנות לנצח גם בארץ, על התיזמורת הפילהרמונית.

יוסף גיבועון (המכונה ג'י), תל-אביב

כמה עוסק השר?

נראה לי כי הגיע הזמן להתמרד נגד הסדרים והשיטות שאינן לעצמו משרד-התיקשורת. הטלפון בבוסטיק שלי נותק, עקב אי-פועל החוב. אינני מתייחסת לנו-הג הנפסד, שלפני מנותק הטלפון ללא הור-דעה מראש ומבלי לוודא את הסיבה לכך (במיקרה שלי, אושפותי בבית-החולים).

לא זו בלבד שמוטלת סנקציה כספית עם חיבור הקו מחדש, אלא שפרעתי את החשבון ביום 21.7 בשעות הבוקר המוק-דמות, ועד היום לא חובר הקו מחדש, למרות פניות חוזרות ונישנות מאחר ש-מכשיר-הטלפון הוא ציוד חיוני ביותר בעיסקי.

אני יודעת שחיבור הקו לא מצריך עבו-דה של למעלה מוקה. זוהי התעללות בחיבור המנויים, אולי התעסקותו של שר-התיקשורת (כמוהו כשרים אחרים) בעניינים העומדים ברומו של עולם (אני טבה, או"ם, ביטחון וכד') אינה מאפשרת לו להקדיש זמן לנושאים שהוא מופקד עליהם. אין לי הסבר אחר לכך.

רחל אייכנר, תל-אביב

קברים לראשים

באחד הימים עברתי על-ידי בית-הקברות הישן שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. כאשר הגעתי בקצה החומה, לדלת-ברזל מסורגת, הצצתי פנימה מתוך סקרנות. ראיתי פינה אחת בלבד של בית-הקברות, וכולה מטופחת וירוקה מדשא רענן, נעים לעין לאורך הקיר המערבי. בתוך אחוזת

המלבן הירוק עומד קבר אחד ויחיד, ועליו באותיות בולטות השם — מרדכי נמיר.

כידוע, היה המנוח נמיר בחלק מהיני ראש-עיריית תל-אביב. ובלי משים בא לי שהאחזה המלבנית הירוקה והריקה „מחכה“ למי שהיו ומי שעתידים להיות ראשי-העירייה תל-אביב, ואם זה כך, חשבותי שמן הראוי שעובדה זו תהיה מונצחת על עמודי העולם הזה.

יוסף פדיגלמן (כנפי), תל-אביב

האם כשל הרב?

ברצוני להביע את פליאתי על הכתבה „הרב מבית-שאן“ (העולם הזה 2030).

כתבה זו היתה פשוט התעללות באדם ישר, שהעולם הזה אפילו אינו יודע אם אכן הוא אשם או לא.

במקום לפגוע באדם חף-משפט, אולי מוטב היה לחכות עד אחרי המישפט, אם בכלל יוגש, ורק לאחר-מכן לשקול את הדבר.

יאיר קינן, יפו

העולם הזה הביא את הנושא לידיעת הציבור, משום שיש בו עניין ציבורי רא-שון במעלה. הכתבה היתה מזוונת, הביאה את גירסות שני הצדדים, זו מזו, ולא קבעה דעה לגבי אשמתו או חפותו של אחד מן הצדדים — בניגוד למה שעשה הקורא קינן עצמו.

בן-שמן — לא אכזרית

קראתי את דבריו של אורי אבנרי על „האדם השלישי“, ואין ברצוני להתייחס

אישה השנה

המועמד שלי לתואר אישה השנה תשל"ו, הוא הרמטכ"ל רבי-אלוף מוטה גור, שהצליח להחזיר את ארון העם בצת"ל בעקבות מיבצע אנטבה.

הודיע לפידות, כפר-סבא

אישה-השנה הוא נשיא אגודת, הפילד-מרשל אידי אמיך, שמשגע את כל העולם וגם את הישראלים.

צבי מזמור, תל-אביב

...ראשה-הממשלה, יצחק רבין, שלמרות כל הביקורת שניתכה עליו מכל הצדדים הצליח לנווט את ספינת-המדינה בשלום בדרך החתחתים.

ברוריה גיר, ירושלים

אישה-השנה הוא, כמובן, אשה: מיסיתבל רינה מור, הישרא-לית שהגיעה למע-מד החשוב ביותר בעולם.

הנה קרוש, רחובות

מור

בצמוד מדינאי השנה: ברנו קרייסקי; אישה-ביטחון: מפקד חיל-האוויר בני פלד; איש הספורט: אסתר שהמורוברוט; אישה-השנה בכנסת: אהוד אולמרט; אישה-הדת: הרב מנחם פרוש.

ע. נחמיאס, פתח-תיקוה

שמורת בדווים

בעיקבות ידיעה שפורסמה על החלטתו ה„אמיצה“ של שר-החקלאות בדבר פער-לות שיטור נגד הבדווים, המתמקמים באדמות שהוכרו כ„אדמות הלאום“ (?), ברצוני להציע הצעה על-פי הדגם האמי-ריקאי, שהוכיח את עצמו מה מאתיים שנה, וזוהי הצעה לפתרון בעיית „עדרו הבדווים“, המעוים לטעון ששיבה על אדמות אלה מה מאות בשנים, גורמת, כביכול, לבעלות עליהם.

הבעייה יכולה להיפתר בצורה מוחלטת על-ידי יצירת שמולה שתרכז את כל

הבדווים במדינה באיזור אחד. כך נוכל לשחרר את „הסיירת הירוקה“ לפעולות אחרות. לשחרר את „אדמות הלאום“, וליצור מוקד-מיסכה לתיירים — אשר ישמור על הייחוד הבדווי וימשיך את מחפשי האכסוטיות המזרחית, בדומה לי שמורות האינדיאנים של ארצות-הברית.

אסף כהן, ראשון-לציון

טלפון במוסקבה

בספורים שהתפרסמו אודותי במדור „אנשים“ (העולם הזה 2029), מופיע רק פרט אחד נכון: מיספר הטלפון שלי ב-מוסקבה. כל שאר הפרטים הם פרי דימ-יוני של הכותב, או זה שמסר לו את ה-ספורים. שמו המלא של מזכירי אינו ואסילי קרופוחוב, אלא ויקטור סלמנוביץ/גורוכוב. בראיון עם מני פאר הוא לא אמר כלל כי הוא מזכיר „אמת גיבעונית.“ מצוי עמי סרטי-ההקלטה של הראיון, וכל אחד יכול להאזין לו כדי להיווכח שה-סיפור בדוי. בכל הראיונות שלי בנגי-צה"ל ובשידורי ישראל לא הזכרתי מעולם את מה שמייחס לי הסיפור.

prince de galles

דיאודורנט

קלאסי לגבר

זמיר בע"מ ת"א המפיצים: חברת נורית בע"מ

למערכת

„העולם הזה“ דרושים נדכי העיתון מהשנים 1952 עד 1960.

המוזכירות